

Chương 41

Quần Hùng Thúc Thủ Xử Sĩ Kinh Tâm

Thiên Đô phái ở Hoàng Sơn hiển nhiên đã bị kẻ địch kéo đến uy hiếp và chiếm cứ Văn Thù Viện làm nơi sào huyệt, cách đó không xa là Thủy Tín Phong là nơi ở của nhà Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh lão ông, hai đỉnh núi này nếu liên kết nương tựa lẫn nhau thì sẽ thành thế kẹp Văn Thù Viện vào giữa và đối với cả hai đều là có lợi vì kẻ thù của Thiên Đô Phong cũng chẳng khác kẻ thù của Thủy Tín Phong.

Ngày hôm ấy đang khoảng vào giữa giờ thìn và giờ tỵ. Mặt trời đang ở giữa trời tỏa ánh nắng xuống biển mây lưng chừng núi lúc ẩn lúc hiện không ngừng biến ảo, đẹp như một kỳ quan. Dưới chân Thủy Tín Phong xuất hiện một nam một nữ.

Nam có đôi mắt xanh biếc và hàm râu vàng hoe, nửa tăng nửa tục, lưng đeo một ống sáo hình dung có phần hủ lậu. Nữ lại không còn trẻ nữa nhưng chưa già mặc một áo bào màu đỏ, thể thái phong lưu và cũng còn vẻ đẹp yêu mỹ. Hai người họ đi chậm chậm và bộ dạng rất ư thân thiết.

Thoáng chốc họ đã đến một nơi tên Tiếp Dẫn Tùng chính là cửa để lên Thủy Tín Phong. Hốt nhiên nữ nhân ngửa đầu nhìn lên ngọn núi hai mày cong tít lại:

- Quả nhiên trên ấy có phần rắc rối đấy. Tám phần mười là đã sắp đặt bày bố thành trận đồ Bát Quái?

Bà ta nghiêng đầu qua ngó nam nhân:

- Hay là chúng ta đến Văn Thù Viện trước hội họp tất cả bàn luận cách nào khác, lỡ ra hỏng việc giữa chừng thì thật là hổ thẹn?

Nghe khẩu khí rõ ràng đây cũng là bọn đồng đảng do Lạc Hồn Nhai gọi đến. Nam nhân lắc đầu:

- Chúng ta đến đây vì việc gì há chịu dưới trướng nghe lệnh người khác sao?

Y cười thần bí:

- Kệ chúng dù có thiên la địa võng đâu làm gì được ta?

Y đưa vòng tay ra sau rút ống sáo ngắn, lắc lư thân hình vọt tới Tiếp Dẫn Tùng. Bấy giờ người canh giữ trên đỉnh núi là một trong năm lực sĩ của Bát Quái Giáo tên Tiểu Ôn Hầu Tề Khang. Có lẽ gã cũng chưa biết rõ là thù hay bạn nên cất tiếng hỏi lớn:

- Kẻ nào hãy báo danh tánh, tiểu nhân sẽ tiếp dẫn!

Quái nhân râu vàng nghe câu hỏi ấy ngẩng mặt lên nhìn rồi giơ cao ống sáo ngắn lên nói:

- Tiểu tử, đây là tiêu ký đặc biệt của chúng ta, chẳng lẽ ngươi không nhận biết hay sao?

Kế đó không đợi tiếp lời, thân y đã như luồng sét phi cao lên đỉnh núi bật cười ha hả:

- Lão phu đến đây.

Theo lý câu đáp và hành động của y ngang ngược như vậy đâu thể làm cho ai vừa ý, nhưng Tiểu Ôn Hầu Tề Khang vừa nhìn thấy cái ống sáo ngắn và lời quát kỳ dị ấy liền ngây người ra bất động. Nhất là nữ nhân phía sau lại ghé vào tai gã nói mấy câu thầm thì gì đó, gã họ Tề ngẩn người càng ngẩn người, rồi như nghe lệnh chủ nhân vội đi trước dẫn đường. Đương nhiên dù có Bát Quái Trận ảo diệu của Thần Cơ Diệu Toán Gia Cát Huyền cũng chẳng còn chút trở ngại gì vì Tề Khang vốn thông thuộc đường lối dẫn đường cho một nam một nữ ấy đột nhập Thủy Tín Phong.

Chẳng những thế bốn lực sĩ khác đang canh tuần đỉnh núi khi gặp nam nhân quái dị râu vàng ấy, y chỉ nói một câu tất cả đều riu riu nghe lời như bị một ma lực kèm chế. Họ tiến thẳng vào cấm địa sư môn. Đúng lúc hôm nay Lãnh lão ông chính đang cùng các vị Hương chủ trọng yếu của Bát Quái Giáo và Cửu Cung Sơn Thượng Quan Vân, Thiên Tổ Võ và Đông Hải Song Long huynh đệ họ Ma ở tại rừng mai thương lượng bàn tính về kế sách đối phó với quần ma. Trước tiên Gia Cát Huyền phát hiện ra lão hán râu vàng, tức thì giật mình cả kinh vội vàng ra hiệu cho chúng nhân chuẩn bị rồi quát hỏi năm lực sĩ vì sao dẫn sói vào nhà.

Hàn Mai Xử Sĩ vội vàng đứng bật dậy trầm giọng quát:

- Bích Nhân lão quỷ, ngươi đến đây làm gì?

Thì ra lão hán râu vàng ấy là Phó Giáo chủ Bạch Cốt Giáo ở Âm Sơn tên là Bích Nhân Ma Sư Lịch Vĩnh, còn phụ nhân áo đỏ chính là Hồng Kỳ Đàn chủ của giáo ấy tên là Tỏa Hồn Nương Tử Hàn Thanh Thanh. Hai đại ma đầu này đột nhiên xuất hiện vào đây như chỗ không người, hỏi ai mà không kinh hoảng?

Bích Nhân lão quái nhân thần thái vẫn an nhàn gật đầu cười hiểm:

- Lão Lãnh chớ sợ, hôm nay Lịch mỗ đến đây chỉ vì nhìn thấy ngọn Thủy Tín Phong này cảnh sắc đẹp đẽ rất đáng nên tạm ở ít ngày, chẳng làm khó dễ gì các người đâu.

Hàn Thanh Thanh cười khanh khách tiếp lời:

- Còn nếu các người biết điều hơn nữa, các người cứ cút hết xuống núi may ra sẽ sống thêm được ít ngày tàn.

Khẩu khí cả hai đều lớn lối bức hiếp đối phương. Nhất thời bọn Lãnh lão đưa mắt nhìn nhau vẻ mặt đã có sắc giận nhưng chưa tìm ra chủ ý. Vì họ đều nhìn thấy năm đại hán lực sĩ của họ thị lập sau lưng kẻ địch, đối với người nhà như chưa hề quen biết rất lạ lùng như bị ma lực gì đó làm cho lú lẫn. Từ lâu Lãnh lão đã nghe Bích Nhân lão quái thiện nghệ về bàng môn tà pháp, người thường khó chống lại nên có ý sợ hãi sẵn.

Duy có Đông Hải Song Long huynh đệ họ Ma chẳng biết lợi hại là gì, lập tức trợn trừng bốn con mắt quát lên một tiếng như sấm:

- Lão tiểu tử dám đến bản sơn phóng tứ, bộ không muốn sống nữa sao?

Cả hai tung thân đến như hai con thú giơ hai cánh tay to lớn lên quạt tới đối phương. Tuy anh em họ Ma chỉ có công lực hạng trung nhưng vì cùng hợp lực nên uy thế rất lớn đủ để làm kinh người. Bích Nhân lão quái không hoảng loạn chút nào, lão vừa nghiêng mắt nhìn nói:

- Chúng bay xem ra cũng đáng làm hai Hương chủ cho bản giáo đấy!

Vừa cất cao ống sáo lay động trước mặt hai huynh đệ, quát nhỏ:

- Mau theo pháp chỉ, theo hộ giá cho ta!

Thực là lạ lùng, y chỉ mới xuất lời, lập tức Đông Hải Song Long như bị hớp hồn vội vàng theo lời thu tay lại, bước đến chia đứng hai bên tả hữu đưa mắt trừng trừng nhìn Lãnh lão như hoàn toàn xa lạ. Chuyện đã đến đây quả chưa bao giờ xảy ra. Lão quái đắc ý nhìn Hàn Mai Xử Sĩ cười âm hiểm:

- Lãnh lão ngươi có muốn làm Hương chủ cho bản giáo không?

Tỏa Hồn Nương Tử Hàn Thanh Thanh đứng cạnh bên liếc mắt đưa tình cho khắp đồ chúng Bát Quái Giáo, cất giọng:

- Bắt đầu từ bây giờ, ngọn Thủy Tín Phong này là nơi ở của bản giáo ở phương nam, nếu các người chịu quy thuận, chúng ta sẽ vui lòng tha chết cho.

Âm thanh của phụ nhân như tiếng chim hoàng oanh thánh thót, cộng thêm ánh mắt long lanh như có một ma lực khiến chúng nhân ai nấy đều dao động như có một

sức hút khó cưỡng lại, có vài người đã gần muốn làm theo lời đối phương bước ra ngoài hàng.

Hiển nhiên yêu phụ này đang thi triển yêu pháp gì đó. Vì vậy Hàn Mai Xử Sĩ hoảng sợ lập tức nạp khí vào Đan Điền, ngó thẳng vào chúng nhân đang chờ mặt, quát lên một tiếng như sấm:

- Đó là ma pháp, tất cả cẩn thận!

Mắt lão bắn ra tia lửa nhìn thẳng lão quái phần nộ:

- Các người chuyên bày tà pháp chứ có hay gì. Nếu có bản lãnh hãy thi thố chân tài thực học cho ta coi!

Đồng thời Võ Hán Hương chủ Nữ Xung của Bát Quái Giáo vừa tỉnh lại sau tiếng gầm của Lãnh lão tự lấy làm hổ thẹn vì bị địch nhân mê hoặc, lập tức nổi giận hướng về Tỏa Hồn Nương Tử Hàn Thanh Thanh quát to:

- Yêu phụ giỏi lắm, dám đến bản sơn mê hoặc chúng nhân?

Lập tức hấn phiên tay đánh ra một chuồng. Tự nhiên hấn là một trong hạng cao thủ ở đây, nội công vào loại tinh thâm, chuồng ấy lại đánh trong lúc giận dữ nên dũng mãnh khôn lường. Nhưng Hàn Thanh Thanh đâu phải tay tầm thường? Chỉ thấy bà ta vẫn an nhiên đứng như cũ không thềm tránh né, cánh tay áo hơi phất lên một cái đã hoàn toàn hóa giải được chuồng thế của Nữ Xung, bà còn liếc mắt nhìn Lãnh lão, nhạt nhẽo hỏi:

- Đây có phải là tà pháp hay không?

Bích Nhân lão quái cũng nhìn Hàn Mai Xử Sĩ cười ha hả:

- Lão già người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chẳng lẽ nói về chân tài thực học, Lịch mỗ há có sợ ai đâu? Người cứ xuất thủ đi, mỗ gia sẽ thành toàn tâm nguyện cho người!

Khẩu khí của y quả là chẳng coi bất cứ ai có mặt ở đây vào đâu. Cửu Cung Kiếm Thượng Quan Vân là người trước tiên bước ra tiếp lời quát:

- Hay lắm, Thượng Quan Vân ta xin lãnh giáo chân tài thực học của lão quỷ đây.

Ngân nga một tiếng, trường kiếm đã thoát ra khỏi vỏ, lão vừa bấm ấn quyết vừa điểm vào mặt lão quỷ mắt xanh:

- Họ Lịch kia, rút binh khí ra mau!

Tỏa Hồn Nương Tử Hàn Thanh Thanh lướt thân lên cướp lời lão quái cười nhạt:

- Giết gà không cần dao mổ trâu, người có bao nhiêu bản lĩnh hãy thi thố hết ra!

Âm thanh của nữ nhân chói tai, vẫn chỉ có hai tay không ngạo mạn. Thượng Quan Vân lửa giận xung thiên, lập tức động thủ biến chiêu Chỉ Hỏa Thiên Thiên trường kiếm xẹt tới một luồng hàn quang chiêu thức huyền diệu, hỏa hầu thâm hậu như một con rắn quật thân tấn công vào chỗ yếu huyệt đối phương. Mặc dù vậy đối phương vẫn thung dung nhàn nhã, tả thủ chỉ hơi cất lên ống tay áo rộng toát ra một hào quang đỏ rực ngênh tiếp chiêu, lập tức kiếm của Thượng Quan Vân bị đẩy xẹt ra. Thừa cơ lưng eo của bà ta uốn bật tới, thân như chớp nhoáng đã tiến tới sát cánh Thượng Quan Vân, chỉ phong cong lại điểm vào trọng huyệt, chẳng những mau lẹ không thể tả mà còn trầm ổn tuyệt luân, âm độc tối cực.

Nhất thời Thượng Quan Vân vội biến kiếm ra chiêu Đảo Chuyển Âm Dương hóa công thành thủ, di hình hoán vị, tránh qua một bên. Yêu phụ kia quả danh bất hư truyền, thủ pháp mười phần vi diệu. Hai ống tay áo bà bay lượn lúc cương lúc nhu rút lên từng chập, kinh phong tỏa rộng, quái chiêu trùng điệp thi triển khôn lường, hai cánh tay lúc co lúc duỗi hốt nhiên đánh trảo, hốt nhiên đập chưởng, hốt nhiên điểm chỉ khiến đối phương không biết lối nào đề phòng.

Tuy chỉ hai tay không nhưng sự lợi hại còn hơn binh khí. Đánh qua hơn bảy tám hiệp, Thượng Quan Vân bị dồn ép bức bách đến nỗi không triển khai được trường kiếm nữa, mồ hôi bắt đầu rịn ra đầm trán. Tình hình như thế khiến các cao thủ của Bát Quái Giáo đều kinh tâm động phách.

Đột nhiên lại nghe Hàn Thanh Thanh buông ra chuỗi cười khanh khách, ống tay áo đỏ như máu lật qua lật lại, hai người hợp lại rồi phân ra, trường kiếm Thượng Quan Vân đã bị văng ra xa hơn trượng, mặt lão xám xanh đứng ngây người giữa đấu trường.

May mà yêu phụ không có ý sát hại nên chưa bị thương thế gì. Thần Cơ Diệu Toán Gia Cát Huyền thấy tình trạng ấy vội rút kiếm chặn ngang mặt Thượng Quan Vân, quát to:

- Yêu phụ hãy khoan ngông cuồng, có Gia Cát Huyền ta đây.

Hàn Thanh Thanh gườm gườm nhìn lão:

- Xem lão người cũng có chút ít đạo khí, sao không hiểu thời vụ mau mau quy thuận bản giáo cho rồi?

Gia Cát Huyền nổi giận:

- Yêu phụ câm miệng! Người cho Gia Cát Huyền ta là loại người nào?

Hàn Thanh Thanh lạnh như băng:

- Vội gì? Chúng ta hãy đánh cuộc, như người đánh không thắng bản tòa đây thì sao?

Gia Cát Huyền gầm lên:

- Thì chết là cùng chứ gì? Yêu phụ người còn muốn gì nữa?

- Con sâu cái kiến con tham sống hà tất người phải đòi chết làm gì? Nếu người thua hãy theo ta, ta cho giữ chức Đàn chủ chịu không?

Đứng bên cạnh, Bích Nhân lão quái bật cười ha hả:

- Bản giáo rất là khoan đại, điều ấy đủ để chứng minh chưa?

Hai con mắt quái dị của lão quét một loạt chúng nhân, cao giọng:

- Nếu như các người đồng ý quy thuận bản giáo, tất cả đều được trọng dụng, các người đồng ý chưa?

Gia Cát Huyền không thèm đáp xuất liền chiêu Hỗn Độn Sơ Khai, kiếm phân làm hai thức âm dương, hàn khí tỏa ra lạnh giá. Lập tức chân lão đạp tới phương vị ngũ hành, chuyển chiêu liên tiếp biến thành lớp màn kiếm trùng trùng bao vây đối phương vào giữa. Đây chính là kiếm pháp tuyệt học Bát Quái Kiếm của lão phối hợp giữa kỳ môn độn giáp và chiêu thức, cực kỳ siêu phàm.

Thân hình Hàn Thanh Thanh mềm như cây liễu phát phơ trước gió nương thế phản thế, hai ống tay áo đảo lộn tiếp chiêu không chịu yếu thế chút nào. Lập tức cuộc đấu đã trở nên dữ dội, đầy hiện trường toàn là kiếm khí chưởng ảnh. Dường như cả hai đều sẵn kế mưu chuẩn bị thi triển sở trường thủ thắng. Trận đấu diễn ra ác liệt kéo dài đến lúc mặt trời đã gần đứng ngọ mà vẫn chưa phân thắng bại.

Đột nhiên Hàn Thanh Thanh đưa tay vào túi rút ra một vũ khí hình thù rất kỳ dị, như một tấm lưới vì nó tua tua vươn ra nhiều móng nhọn dài hơn trượng, phía trên móc cong lại như lưỡi câu, vũ khí kỳ dị ấy rít gió vi vu cực kỳ lợi hại. Nó sở trường tấn công tầm xa, nên vừa xuất thủ đã buộc Gia Cát Huyền phải lìa bỏ vị trí kỳ môn tránh đông né tây chiêu thức khó khăn lắm mới thi triển được.

Vũ khí kỳ dị trong tay Hàn Thanh Thanh múa lên kín trời đan thành một màn lưới rộng ba bốn trượng chu vi toàn là bóng móng vuốt hốt thẳng hốt giáng dày đặc đến một giọt nước không thể lọt. Nên biết vũ khí này của Hàn Thanh Thanh không phải vật bình thường, nó còn được tẩm luyện bằng loại mê dược tên là Dung Cốt Ngũ Vân Qua, hề trúng người lập tức mê man. Vì đó qua chưa qua mấy hiệp, Thần Cơ Diệu Toán liền lâm vào thế hạ phong khó mà cầm cự dài lâu được nữa. Đột nhiên thoáng mắt thấy cái móng đánh vút tới gần, chưa kịp hoành kiếm đỡ, kiếm đã bị móng quặp vào kéo rời

khỏi tay. Lão Gia Cát xạm mặt luống cuống lão đảo lùi lại, Hàn Thanh Thanh thu hồi vũ khí đắc ý hỏi:

- Lão Gia Cát kia, còn muốn nói gì nữa không?

Bà ta quét mắt nhìn khắp lượt chúng đồ Bát Quái Giáo:

- Đó là chân tài thực học của bản tòa, các người ai muốn đối thủ nữa?

Nói cho công bằng hai nam nữ ma đầu này công lực quả có cao hơn người nên nhất thời chúng nhân chỉ còn biết đưa mắt nhìn nhau không ai biết đáp ra sao. Lâu lắm Hàn Mai Xử Sĩ mới trừng mắt hướng về phía Bích Nhân lão quái:

- Hôm nay Lãnh mỗ xin nhận thua, món nợ này xin hẹn ngày gần đây sẽ trả.

Lão lập tức xoay thân gọi chúng nhân:

- Chúng ta đi thôi.

Có lẽ lão muốn bảo toàn thực lực tạm thời nhẫn nhục rút lui khỏi Thủy Tín Phong, nhưng Bích Nhân lão quái bật cười hăng hắc:

- Lão phu đã đổi ý, các người phải ở lại cho lão phu sử dụng, chưa có lệnh của ta, không ai được rời khỏi đây.

Câu nói ấy của y thực khinh người quá thái, lập tức chúng nhân Bát Quái Giáo ai nấy đều biến sắc, phần lớn muốn quay lại liều mạng. Hàn Mai Xử Sĩ thúc giục Gia Cát Huyền:

- Hiền tể hãy dẫn bọn chúng đi trước, ta sẽ đoạn hậu.

Quay lại lão lạnh lẽo ngó Bích Nhân lão quái:

- Hừ! Người tưởng có thể giữ được lão phu ư?

Lão tự tin chính lão mới là người thông thuộc địa thế ở đây, nếu đánh tuy có thể không thắng nhưng nếu rút lui chắc không đến nỗi khó. Lão hăm hăm chuyển thân đi theo chúng nhân. Chưa thấy nam nữ ma đầu có cử động gì, nhưng chúng nhân ra khỏi khu rừng mai chưa xa đột nhiên nghe một chuỗi thanh âm u oán cất lên như khóc như than bên tai, bất giác không tự chủ được phải dừng chân lại. Rồi không hiểu sao tinh thần mọi người trở nên hoảng hốt quên mất chủ ý, chẳng những không tiến lên phía trước nữa mà còn xoay người thối lui.

May mà Lãnh lão đã có hơn mười năm luyện võ, nội công đã đạt tới mức lô hỏa thuần phong, định lực rất kiên cường buộc phải cất tiếng ngăn cản chúng nhân lại, nhưng lúc ấy đã chậm, chẳng những chúng nhân không nghe thấy gì mà đến Gia Cát Huyền cũng chạy về phía địch nhân, không thềm tơ hào gì đến Lãnh lão nữa.

Tỏa Hồn Nương Tử Hàn Thanh Thanh bật cười khanh khách:

- Lãnh lão ơi, các người nghe cái khúc nhạc Khuyết Tiên Khúc ấy thấy thế nào?

Đồng thời tiếng sáo cất lên cao vút nghe như tiếng trùy đập vào tai khiến mọi người đại chấn động tâm thần. Chỉ có Hàn Mai Xử Sĩ cố gượng kềm hãm giữ vững tinh thần chạy vụt sang núi Thiên Đô Phong cầu cứu. Bích Nhân lão quái không thềm đuổi theo, lão bỏ ống sáo mỵ xuống ngừng khúc nhạc, ngó Tỏa Hồn Nương Tử cười ha hả:

- Nếu biết bọn tiểu bối này chỉ đến như thế, cần gì ta phải làm phiền tới Giáo chủ cất thân tới miền nam này?

Hàn Thanh Thanh hớn hở phụ họa:

- Phó Giáo chủ thần thông quảng đại, lần này phải chăng chúng ta có thể thống nhất giang hồ?

Sau đó hai ma đầu phân chia bọn đồ chúng Bát Quái Giáo ra mỗi tên tự canh giữ những nơi trọng yếu. Chỉ một lát sau bọn đồng đảng của chúng lục tục kéo đến, biến ngọn Thủy Tín Phong thành sào huyệt của Bạch Cốt Giáo. Tin tức truyền đến Văn Thù Viện, Lạc Hồn Nhai Nhị Quỷ mừng rỡ điên cuồng, thanh uy của bọn tà ma phấn chấn. Ngờ đâu sự nghiệp lâu năm gầy dựng của Hàn Mai Xử Sĩ Lãnh lão ông chỉ trong một buổi đã ra hậu quả thê thảm thế này.

Và chính vì vậy vị trí của Thiên Đô Phong đã thay đổi, bây giờ chính nó lại bị quần ma ở Văn Thù Viện và Thủy Tín Phong bao vây, lâm vào địa hình bất lợi.

- o O o -